

บทที่ 4

อำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบส่วนท้องถิ่น

อำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบที่สำคัญของหน่วยการปกครองโดยทั่วไปก็คือ การจัดบริการสาธารณะ (public service) คำว่า บริการสาธารณะนี้มีขอบเขตความหมายที่กว้างขวาง และแม้ในระดับท้องถิ่นก็อาจจะหมายถึง ร้านขายขนมปังไปจนกระทั่งการบริหารงานข้าราชการพลเรือนทั้งระบบเลยก็ได้ การกำหนดกรอบของบริการสาธารณะให้เห็นเด่นชัดกระทำได้ในหลายลักษณะ เช่น

1. จำแนกลักษณะบริการสาธารณะกับลักษณะบริการของเอกชน คำนี้ถึงบริการสาธารณะในแง่ที่เป็นบริการสำหรับคนจำนวนมากและเป็นบริการที่มีความจำเป็นที่จะต้องจัดทำให้กับสังคม

2. จำแนกลักษณะบริการสาธารณะระดับรัฐ และบริการสาธารณะระดับท้องถิ่น คำนี้ถึงความผูกพันและความรับผิดชอบที่เกี่ยวพันระดับรัฐและระดับท้องถิ่น การแบ่งแยกขอบเขตความรับผิดชอบระหว่างรัฐและหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่น บริการสาธารณะส่วนท้องถิ่นมักเกิดจากปัญหาความจำเป็นในสังคมระดับท้องถิ่นซึ่งเป็นผลมาจากรากฐานทางประวัติศาสตร์มากกว่าการกำหนดเป็นหลักการโดยตรงตั้งแต่ต้น

3. บริการสาธารณะและบริการเชิงพาณิชย์ คำนี้ถึงความแตกต่างในแง่ผลตอบแทนจากบริการเหล่านั้น ผู้ใช้บริการสาธารณะอาจต้องจ่ายค่าบริการแต่จะเป็นไปในลักษณะสมมูลย์ ไม่ใช่การค้าเพื่อผลกำไรโดยตรง ไม่ว่าจะการดำเนินการนั้นจะกระทำโดยหน่วยการปกครองแห่งรัฐ หรือส่วนท้องถิ่น หรือแม้จะเป็นการทำสัญญาให้เอกชนรับไปจัดทำก็ตาม

1. วิวัฒนาการของอำนาจหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะส่วนท้องถิ่น

แม้ว่าในปัจจุบันนี้ ขอบเขตอำนาจหน้าที่ส่วนท้องถิ่นจะมีลักษณะแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศก็ตาม แต่จะสังเกตได้ว่าอำนาจหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะส่วนท้องถิ่นนั้น มีวิวัฒนาการในทางประวัติศาสตร์เป็นรากฐานที่สำคัญ กล่าวคือ

1. ในระยะเริ่มต้นของการก่อตั้งชุมชน. และมีการจัดระบบสังคมขึ้นนั้น จำเป็นที่ต้องระบอบการดูแลตนเองและรับผิดชอบในปัญหาของชุมชนร่วมกัน สิ่งเหล่านี้ก็คือการจัดระบบความรับผิดชอบต่อร่วมกันในสังคมหรือในชุมชนเพื่อให้อยู่ร่วมกันได้ เช่น ดูแล ปัญหาการอนามัยและสุขภาพของคนในชุมชนนั้นๆ เป็นต้น

2. ในระยะต่อมา ลักษณะสังคมได้เปลี่ยนแปลงและขยายตัวกว้างขวางขึ้น สภาพชุมชนความเปลี่ยนแปลงไปมีระบบรัฐ และการปกครองระดับรัฐเกิดขึ้น ครอบงำเหนือสภาพชุมชนอีกระดับหนึ่ง มีอุดมการณ์ทางการเมืองและตัวบทกฎหมายเป็นข้อกำหนดถึงความเป็นรัฐ อำนาจแห่งรัฐ ผู้ปกครอง ความรับผิดชอบต่อของผู้ปกครอง ระบบของการปกครอง ฯลฯ ข้อกำหนดต่างๆ เหล่านี้ได้กำหนดขอบเขตระบบบริการสาธารณะให้ชัดเจนขึ้น ทำให้กรอบของอำนาจหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะถูกกำหนดอยู่ภายใต้ฐานะแห่งรัฐและกฎหมายแห่งรัฐ อำนาจหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะส่วนท้องถิ่นจึงเกิดขึ้น แตกต่างกันตามหลักเกณฑ์พื้นฐานของกฎหมายแห่งรัฐในแต่ละประเทศที่จะกำหนดไว้

3. เมื่อสังคมมีความเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ รวมทั้งลักษณะระบบเศรษฐกิจต่างๆ ในสังคมก็เปลี่ยนแปลงไปด้วยเช่นกัน บริการสาธารณะอันเป็นการจัดระบบบริการต่างๆ ในสังคมก็มีความเปลี่ยนแปลงไปด้วย บริการสาธารณะส่วนท้องถิ่นก็ถูกปรับเปลี่ยนให้สามารถดูแลรับผิดชอบสังคมส่วนรวมในลักษณะที่เปลี่ยนไป บริการสาธารณะส่วนท้องถิ่นบางอย่างถูกยุบเลิกหรือหายไป เพราะหมดความจำเป็นที่เคยมีอยู่ไปแล้ว เช่น สังคมชนบทดั้งเดิมแบบอังกฤษ ที่เคยต้องจัดให้มีระบบดูแลปัญหาคนยากจน มีคณะกรรมการดูแลปัญหาคนยากจนในท้องถิ่น (board of guardians) ได้กลาย

มาเป็นระบบการจัดสวัสดิการต่างๆ ให้กับสังคมในปัจจุบัน เช่นนี้เป็นต้น ดังนั้นบริการสาธารณะส่วนท้องถิ่นจึงแตกต่างและเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาและสภาพของสังคม

4. ในระบบการบริหารงานแห่งรัฐในปัจจุบัน การบริการสาธารณะไม่ได้หมายถึงการจัดบริการเท่าที่จำเป็นให้กับสังคมเท่านั้น การจัดบริการสาธารณะยังต้องหมายถึงการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งรวมทั้งประสิทธิภาพในการบริหาร และในด้านการคลังด้วย บริการสาธารณะหลายอย่างต้องถูกปรับเปลี่ยนระบบ ขยายเครือข่าย เพื่อให้มีประสิทธิภาพมาก ประหยัดค่าใช้จ่าย และการลงทุน สามารถให้บริการได้อย่างรวดเร็วกว้างขวาง บริการสาธารณะส่วนท้องถิ่นก็ถูกปรับเปลี่ยนไปด้วยเหตุผลในเรื่องประสิทธิภาพในการบริหารและการคลังด้วยเช่นกัน เช่น บริการด้านสาธารณูปโภคต่างๆ ได้แก่ ไฟฟ้า น้ำประปา แก๊สหุงต้ม ซึ่งแต่เดิม คือ บริการของชุมชนระดับท้องถิ่นขนาดเล็ก ในปัจจุบันเป็นระบบองค์กรขนาดใหญ่ ครอบคลุมพื้นที่กว้างขวางขึ้นในบางประเทศ บริการสาธารณูปโภคเหล่านี้เป็นบริการสาธารณะระดับรัฐ คือ เป็นความรับผิดชอบของรัฐบาล ในบางแห่งเป็นบริการรัฐวิสาหกิจ แทนที่จะเป็นระบบที่อยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยการปกครอง บริการสาธารณะส่วนท้องถิ่นก็จะเปลี่ยนแปลง สถานภาพจากลักษณะบริการสังคมเพื่อการอยู่ร่วมกันและตามความจำเป็นของสังคมไปสู่การจัดระบบบริหารอย่างมีประสิทธิภาพ และเน้นเป้าหมายการบริหารมากกว่าเป้าหมายในทางการเมืองซึ่งเคยเป็นมาแต่เดิม

5. อำนาจหน้าที่ส่วนท้องถิ่นบางอย่างซึ่งเคยเป็นระบบของการอยู่ร่วมกันของสังคม นั่นก็คือ ระบบการดูแลความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของชุมชน แต่เดิมมีลักษณะของการจัดระบบรักษาความปลอดภัย เช่น การจัดเวรยามดูแลภัยต่างๆ การจัดอาสาสมัครเพื่อปราบปรามโจรสลัด จัดให้มีเวรยามจุดโคมไฟแสงสว่างตามทางเดิน ระบบเหล่านี้ได้กลายเป็นระบบการตำรวจในปัจจุบัน ซึ่งหมายถึง ผู้รักษากฎหมายและดูแลรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม การตำรวจโดยทั่วไปถือเป็นความรับผิดชอบของอำนาจรัฐ และรัฐบาลระดับชาติ แต่ในหลักการพื้นฐานในหลายประเทศ ฐานะของตำรวจยังมีความแตกต่างกันอยู่ ตัวอย่างเช่น ในประเทศฝรั่งเศส อำนาจของตำรวจยังถือเป็นอำนาจส่วนท้องถิ่นอยู่ แต่ได้โอนให้อำนาจรัฐเป็นผู้ดำเนินการแทนท้องถิ่น ระบบที่

สำคัญของงานตำรวจ เช่น การจัดตั้งกองกำลังต่างๆ จึงเป็นขอบเขตงานตำรวจแห่งชาติ แต่การออกกฎระเบียบการจราจร การดูแลออกระเบียบเพื่อความสงบเรียบร้อยของท้องถิ่นเป็นอำนาจของฝ่ายบริหารส่วนท้องถิ่น

ในสหรัฐอเมริกา หน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นหลายระดับมีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษากฎหมาย การจับกุมผู้ต้องหา การสืบสวนสอบสวนคดีอาญา และการดูแลรักษาความสงบเรียบร้อย ซึ่งถือว่าเป็นขอบเขตส่วนท้องถิ่นโดยตรง

ส่วนใหญ่แล้ว ประเทศที่เป็นระบบรัฐเดี่ยวการตำรวจมักจะถือเป็นหน่วยงานของรัฐอยู่ภายใต้กรอบการปกครองส่วนกลางมากกว่าการปกครองส่วนท้องถิ่น เนื่องจากเป็นงานที่ต้องมีกองกำลังนั้นเกี่ยวเนื่องต่อความมั่นคงและความเป็นเอกภาพของรัฐ จึงป้องกันมิให้มีระบบการจัดตั้งกองกำลังอิสระภายในรัฐเดียวกันอันจะเป็นผลกระทบกระเทือนถึงความมั่นคงของชาติได้

2. การจำแนกลักษณะในการจัดทำบริการสาธารณะส่วนท้องถิ่น

ในปัจจุบันนี้ ขอบเขตอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นเน้นที่การจัดบริการให้ชุมชนเป็นสำคัญ การจัดบริการให้กับชุมชนซึ่งหมายถึงบริการสาธารณะนั้นมีความหมายกว้างขวาง และมีมากมายหลายลักษณะ ดังนั้นการจำแนกลักษณะของบริการชุมชนออกเป็นกลุ่มๆ จะช่วยให้มองเห็นขอบเขตความรับผิดชอบของส่วนท้องถิ่นได้ชัดเจนมากขึ้นได้

การจัดแบ่งลักษณะบริการชุมชนลักษณะแรกนั้น เราสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ลักษณะ ดังนี้ คือ

1. การบริการชุมชนในลักษณะการปกป้อง
2. การบริการชุมชนในลักษณะส่วนรวม
3. การบริการชุมชนในลักษณะส่วนบุคคล
4. การบริการชุมชนในลักษณะเชิงพาณิชย์

1. การบริการชุมชนในลักษณะการปกป้อง หมายถึง การป้องกันภัยอันตรายต่างๆ เช่น อัคคีภัย อาชญากรรม โรคระบาด การก่อความทุกข์ การกีดกันของท้องถิ่นในเรื่องเหล่านี้ ก็ได้แก่ การจัดตั้งหน่วยดับเพลิง กำลั้งตำรวจ หน่วยป้องกันสาธารณภัย คณะกรรมการตรวจสอบคุณภาพอาหาร การคุ้มครองผู้บริโภค การออกไปอนุญาตฉายภาพยนตร์ หรือการจัดการแสดงมหรสพต่างๆ ภาพยนตร์บางเรื่องอาจไม่ได้ริบอนุญาตให้ฉายเมื่อเห็นว่าไม่เหมาะสมก็ได้ ทั้งนี้ ท้องถิ่นแต่ละแห่งอาจมีข้อวินิจฉัยที่แตกต่างกันก็ได้

2. การบริการชุมชนในลักษณะส่วนรวม หมายถึง บริการที่ให้ประโยชน์ต่อส่วนรวม เช่น การจัดสร้างถนนหนทางในระดับแพริชในสมัยก่อน การติดตั้งแสงสว่างบนทางเดิน หรือถนนสาธารณะ ในปัจจุบันนี้ การบริการชุมชนลักษณะส่วนรวมนี้ ยังหมายถึง การดูแลเรื่องผังเมือง ตลอดจนสภาพแวดล้อม และความสวยงามทางธรรมชาติด้วย นอกจากนี้ยังรวมถึงการจัดให้มีที่จอดรถ สนามกีฬา ฯลฯ เป็นต้น

3. การบริการในลักษณะส่วนบุคคล หมายถึง การบริการให้กับบุคคลบางกลุ่ม ได้แก่ การจัดบริการการศึกษา การจัดสวัสดิการสำหรับเด็ก คนชรา และคนพิการ จะเห็นได้ว่าเป็นบริการในลักษณะเฉพาะตัวบุคคล ได้ใช้บริการโดยทั่วไป และมักจะเป็นบริการที่ให้เลือกได้ บริการในส่วนนี้เป็นบริการที่มีค่าใช้จ่ายสูง เช่น การจัดให้มีโรงเรียนของท้องถิ่น บ้านพักคนชรา แต่เป็นการจัดบริการที่ต้องอาศัยความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นเข้ามาด้วยเพื่อให้เป็นบริการที่เสียค่าบริการในอัตราต่ำหรือไม่เสียค่าบริการเลย ดังนั้น จึงเป็นบริการที่ต้องได้รับเงินอุดหนุนจากภายนอกเข้ามา เช่น อุดหนุนจากรัฐบาล ในปัจจุบัน ท้องถิ่นพยายามที่จะมีนโยบายให้บริการในส่วนนี้มีลักษณะที่ให้ผู้ที่มีกำลังที่จะจ่ายได้ช่วยรับภาระให้กับผู้ที่ไม่สามารถจะจ่ายเองได้ด้วย

4. การบริการชุมชนในลักษณะเชิงพาณิชย์ ได้แก่ บริการที่มีรายได้ตอบแทนด้วย เช่น ไฟฟ้า น้ำประปา ซึ่งได้ถูกโอนไปเป็นบริการระดับรัฐและระดับภูมิภาคแล้วตามลำดับ ส่วนท้องถิ่นยังคงมีบริการรถโดยสารประจำทางหรือ บริการขนส่งมวลชน

ชนต่างๆ แต่ในบางแห่งบริการขนส่งมวลชนนับเป็นบริการในลักษณะสวัสดิการมากกว่าเป็นบริการเชิงพาณิชย์ การจัดแบ่งประเภทบริการเช่นนี้ไม่มีลักษณะตายตัวชัดเจนเนื่องจากบริการบางอย่างก็มีลักษณะที่เป็นทั้งบริการส่วนรวมและส่วนบุคคล เช่น การศึกษา ซึ่งหมายถึงบริการให้ส่วนบุคคลแต่ก็เป็นบริการให้สังคมส่วนรวมเป็นสังคมที่มีการศึกษา การดูแลเรื่องผังเมืองก็เช่นกัน เป็นบริการในลักษณะปกป้องสภาพแวดล้อม แต่ก็เป็นการต่อส่วนรวมด้วย เป็นต้น (Lord Redcliffe-Maud, 1974)

บริการชุมชนเหล่านี้ไม่ได้ หมายถึง เรื่องของการบริหารท้องถิ่นแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่เป็นเรื่องของการแสดงความคิดเห็นและการกำหนดนโยบายด้วย ดังนั้นท้องถิ่นจึงต้องมีบทบาทในแง่ของการประสานนโยบาย เช่น การเสนอให้สภาท้องถิ่นระดับภูมิภาคพิจารณาการขึ้นค่าโดยสารรถประจำทาง หน่วยการปกครองระดับดิสทริคเสนอข้อคิดเห็นหรือปัญหาส่วนท้องถิ่นให้หน่วยการปกครองท้องถิ่นระดับเคาน์ตีพิจารณาเชื่อมโยงเป็นลำดับต่อเนื่องกันมากได้

นอกจากนี้ก็ยังมีการจัดแบ่งกลุ่มบริการสาธารณะส่วนท้องถิ่นโดยคำนึงถึงลักษณะของความรับผิดชอบส่วนท้องถิ่นว่ามีสามลักษณะแตกต่างกัน ดังนั้น การจัดแบ่งลักษณะบริการสาธารณะส่วนท้องถิ่นก็อาจแบ่งได้เป็น 3 ลักษณะตามลักษณะของความรับผิดชอบที่ท้องถิ่นมีอยู่ กล่าวคือ

1. ความรับผิดชอบในลักษณะการป้องกัน (Protection) ได้แก่ การป้องกันสาธารณภัยทั้งหลาย เช่น ไฟไหม้ น้ำท่วม พายุ ฯลฯ การรักษาความสงบเรียบร้อยของชุมชน อำนาจหน้าที่ในลักษณะที่เกี่ยวกับการป้องกันภัยเช่นนี้ ได้แก่ ตำรวจ การป้องกันภัยพิบัติต่างๆ การคุ้มครองผู้บริโภค การป้องกันการสาธารณสุขและการอนามัย เช่น ดูแลป้องกันโรคระบาด ดูแลสุขอนามัย เป็นต้น

2. ความรับผิดชอบในลักษณะการให้ความสะดวกและการบริการ (Convenience) ได้แก่ การจัดสร้างและซ่อมบำรุงถนนหนทาง สะพาน จัดการจราจรที่จอครด รวมถึงการจัดให้สุสาน สถานพักผ่อนหย่อนใจ บางชุมชนรวมถึงบริการรถรับ-ส่งผู้โดยสาร รถรับ-ส่งนักเรียน บริการเชิงพาณิชย์ เช่น ร้านอาหาร โรงภาพยนตร์ สถานีรถสนามกีฬา ตลาดนัด จัดแสงให้ชายของ เมืองขนาดใหญ่ในอังกฤษ เช่น เมืองลิเวอร์พูล

เมืองแมนเชสเตอร์และเมืองเบอร์มิงแฮมจัดให้มีสนามบินเป็นของหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นหรือบางแห่งจัดให้มีท่าจอดเรือ มีสนามแข่งม้าของเมือง และยังมีธนาคารเป็นของส่วนท้องถิ่นอีกด้วย เช่นนี้เป็นต้น

3. ความรับผิดชอบในลักษณะของสวัสดิการ (Welfare) งานสวัสดิการซึ่งนับเป็นบริการสาธารณะใหม่ที่เพิ่งมีเป็นระบบในช่วงศตวรรษที่ 20 และได้ทำให้ลักษณะบริการชุมชนส่วนท้องถิ่นได้ขยายแนวทางออกไปอีกอย่างกว้างขวาง การบริหารในลักษณะสวัสดิการอาจแบ่งได้เป็นสองประเภท คือ สวัสดิการส่วนบุคคล และสวัสดิการในระดับสิ่งแวดล้อม สวัสดิการของบุคคลก็ได้แก่ การดูแลตามวัย และการดูแลตามสถานภาพพิเศษ

การดูแลตามวัยนั้น หมายถึง การดูแลตั้งแต่เด็กก่อนถึงวัยก่อนเรียนได้แก่ การจัดให้มีการบริการช่วยเหลือเด็กก่อน ในวัยเข้าเรียน จัดให้มีโรงเรียนอนุบาล จัดบริการต่อเนื่องจนถึงระดับมัธยมปลาย บางแห่งจัดให้มีโรงเรียนโพลีเทคนิค หรือโรงเรียนอาชีวะ จัดให้ทุกการศึกษาสำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษา เป็นต้น จนกระทั่งถึงกลุ่มผู้สูงอายุ ได้แก่ผู้ที่เกษียณอายุแล้วเป็นต้นไป ก็จะมีบริการต่างๆ สำหรับผู้สูงอายุ เช่น ศูนย์บริการอาหารกลางวัน บัตรลดราคาผู้โดยสารและบ้านพักคนชรา เป็นต้น

ส่วนการดูแลตามสถานภาพพิเศษ หมายถึง การจัดบริการให้กับบุคคลที่มีสถานภาพพิเศษ เช่น คนพิการ ผู้ป่วยทางจิต การจัดบริการส่วนใหญ่ คือ การจัดตั้งศูนย์บริการฝึกอาชีพ ฝึกอบรม และสถานพักฟื้น โดยทั่วไปแล้วจะมีหน่วยงานอาสาสมัครเข้าร่วมประสานงานในบริการเหล่านี้ด้วย สำหรับเด็กที่มีปัญหา ก็จะมีบริการจัดหาพ่อแม่อุปถัมภ์ศูนย์เด็กกำพร้า โรงเรียนสำหรับเด็กพิการต่างๆ รวมทั้งการช่วยเหลือสภาพครอบครัวให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

สวัสดิการสังคมในระดับสิ่งแวดล้อม หมายถึง การดูแลในปัญหาสภาพแวดล้อมต่างๆ และคุณภาพชีวิต ซึ่งเป็นกิจกรรมในลักษณะของการจัดให้มีและการป้องกันแก้ไขด้วย

การจัดให้มี ก็ได้แก่ การดูแลให้มีน้ำสะอาดเพื่อการบริโภค แต่เดิมเป็นความรับผิดชอบส่วนท้องถิ่น แต่นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1974 เป็นต้นมา ได้โอนกิจการส่วนนี้

เป็นบริการระดับภูมิภาคแล้ว นอกจากนั้นก็จะได้แก่ การดูแลการวางผังเมือง การออกกฎระเบียบและการควบคุมอาคาร โดยมีระเบียบระดับชาติเป็นมาตรฐาน แต่ท้องถิ่นเป็นผู้ดูแลให้เป็นไปตามมาตรฐานและระเบียบต่างๆ ที่มีอยู่

การจัดให้มีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจต่างๆ เช่น สระว่ายน้ำ สนามกีฬา ศูนย์แสดงศิลปวัฒนธรรม โรงละคร สวนสาธารณะ รวมไปถึงการปรับปรุงบริเวณสาธารณะบางแห่งให้เป็นเขตพักผ่อนหรือที่เดินเล่นสาธารณะ

การจัดให้มีในแง่ของการเคหะ คือ การดูแลการจัดสร้างที่อยู่และสำรวจความต้องการในเรื่องที่อยู่อาศัย แต่เดิมนั้น ท้องถิ่นแต่ละแห่งต่างก็ดูแลจัดสร้างบ้านหรืออาคารที่อยู่อาศัยเพื่อให้เช่า จะพบว่าในปี ค.ศ.1973 นั้นอาคารที่อยู่อาศัยที่มีอยู่นั้นเป็นของท้องถิ่นเสียหนึ่งในสี่ และมีประชากรที่เช่าอาศัยอยู่ถึงมากกว่าสี่ล้านคน โดยที่ท้องถิ่นต่างก็รับผิดชอบในการจัดบริการดูแลซ่อมแซมปรับปรุงและการจัดเก็บค่าเช่า ในปัจจุบันการจัดบริการเหล่านี้ได้อยู่ภายใต้กฎหมายเดียวกัน คือ Housing Finance Act ฉบับปี ค.ศ. 1972 ซึ่งจะกำหนดอัตราค่าเช่าให้มีมาตรฐานและเป็นธรรมขึ้น โดยที่การกำหนดอัตราค่าเช่านั้นจะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการระดับชาติด้วย

บทบาทอีกประการหนึ่งของท้องถิ่นในด้านการเคหะ ก็คือ การให้กู้เงินเพื่อซื้อที่อยู่อาศัยและให้การสนับสนุนโครงการสร้างบ้านขายในราคาต่ำในลักษณะเหมือนโครงการอาคารสงเคราะห์

การป้องกันและการแก้ไข ได้แก่ การกำจัดขยะมูลฝอย การควบคุมเขตปลอดควันพิษ การควบคุมพ่อค้าหาบเร่ เป็นต้น นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1974 เป็นต้นมา การจัดวางท่อระบายน้ำโสโครกได้ถูกจัดทำร่วมกับหน่วยงานระดับภูมิภาคแล้ว (Richards, 1975)

สิ่งที่เน้นหนักในปัจจุบันนี้ ก็คือ การปรับปรุงเรื่องสภาพแวดล้อม ซึ่งท้องถิ่นนับว่าเป็นส่วนสำคัญในการดำเนินนโยบายในด้านนี้ เช่น การควบคุมดูแลสภาพที่ดินรกร้าง การประกาศเขตอนุรักษ์ และการทำความสะอาดอาคารสถานที่ที่เก่าแก่ต่างๆ เป็นต้น

3. การเปรียบเทียบลักษณะบริการสาธารณะส่วนท้องถิ่น

ถ้าหากจะพิจารณาเปรียบเทียบการจำแนกประเภทของบริการสาธารณะในประเทศที่สำคัญ 3 ประเทศ คือ อังกฤษ ฝรั่งเศส และสหรัฐอเมริกาแล้ว แม้ว่าในรายละเอียดนั้นขอบเขตของอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบส่วนท้องถิ่นโดยทั่วไปจะคล้ายคลึงกัน แต่ลักษณะการจำแนกระบบบริการสาธารณะส่วนท้องถิ่นมีข้อแตกต่างเล็กน้อย ดังนี้ คือ

ในประเทศอังกฤษ ขอบเขตบริการสาธารณะส่วนท้องถิ่นมี 6 ด้านที่สำคัญคือ

1. การวางแผนและการพัฒนา
2. การเคหะ
3. การโยธา (รวมถึงการสร้างถนน สะพาน ฯลฯ)
4. การศึกษาและวัฒนธรรม
5. การสาธารณสุขและสวัสดิการ
6. การป้องกันสาธารณภัย

ประเทศฝรั่งเศส กำหนดลักษณะบริการสาธารณะส่วนท้องถิ่น 5 ประการที่สำคัญคือ

1. การอนามัย
2. การคมนาคม
3. บริการสาธารณูปโภค เช่น ไฟฟ้า น้ำประปา ก๊าซหุงต้ม
4. ดูแลการพัฒนาเศรษฐกิจระดับภูมิภาคและมีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนาระดับชาติ
5. การดูแลรักษาสภาพแวดล้อม

แต่เดิมนั้น การอนามัยและการดูแลสุขภาพภาพแวดล้อมนั้นเป็นบริการที่จัดรวมไว้ด้วยกัน ในเวลาต่อมาได้มองเห็นว่าปัญหาทั้งสองด้านมีความแตกต่างกัน จึงได้แยกบริการสองด้านนี้ออกจากกัน

ในสหรัฐอเมริกา บริการสาธารณะที่สำคัญในระดับท้องถิ่น ได้แก่

1. ความปลอดภัยของชุมชนหรือสังคม
2. บริการด้านสุขภาพและสวัสดิการ
3. การดูแลด้านการศึกษาและสันตนาการ
4. การโยธาและการก่อสร้างโครงการสาธารณะ
5. การวางแผนและการควบคุมการใช้ที่ดิน หรือการผังเมือง

โดยสรุปแล้ว อำนาจหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะส่วนท้องถิ่นที่สำคัญใน 3 ประเทศ มี 7 ด้านด้วยกัน คือ

1. การบริการด้านสาธารณสุข หรือการอนามัยในระดับพื้นฐานรวมทั้งระบบสาธารณสุขประเภทต่างๆ ด้วย
2. การเคหะ นอกจากจะหมายถึงการดูแลจัดให้มีที่อยู่อาศัยแล้ว ยังหมายถึงการแก้ไขปัญหาชุมชนแออัด ในเขตชุมชนหนาแน่นด้วย
3. สวัสดิการสังคม ได้แก่ สวัสดิการของกลุ่มบุคคลต่างๆ ในสังคม เช่น เด็ก คนชรา คนพิการ สตรี ผู้ใช้แรงงานและครอบครัว เป็นต้น
4. การดูแลและการป้องกันสาธารณภัย
5. การบริการการศึกษา และการส่งเสริมวัฒนธรรม ซึ่งรวมไปถึงการสันตนาการและการกีฬาด้วย
6. การโยธา ได้แก่ การก่อสร้างโครงการสาธารณะต่างๆ เช่น อาคารสถานที่สาธารณะ ถนนหนทาง สะพาน ท่าเรือ ท่ารถ สนามบิน
7. การกำหนดนโยบายผังเมือง และการควบคุมดูแลการใช้ที่ดิน